

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: por. Z. K.**, proti **žalovanému: Ministerstvo obrany**, se sídlem Tychonova 221, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 6 Ca 37/2004 – 30 ze dne 24. 8. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jehož II. výrokem byl zrušen výrok 2. rozhodnutí ředitele Sekce personální ministerstva obrany č. j. 12047 - 24/2004 - 4614 ze dne 29. 1. 2004, o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutím stěžovatele ze dne 15. 12. 2003, č. j. 12047 - 9/2003 - 4614 a č. j. 12047 - 12/2003 - 4614, a kterým bylo zrušeno rozhodnutí ředitele Ředitelství personální podpory Sekce personální ministerstva obrany ze dne 15. 12. 2003, č. j. 12047-12/2003 - 4614, o propuštění žalobce ze služebního poměru dle § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, v platném znění (dále jen „zákon o vojácích z povolání“).

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Především se neztotožňuje s právním názorem městského soudu,

že by se překážka litispendence, která je v napadeném rozhodnutí uvedena jako jediná vada postupu stěžovatele, měla bez dalšího (pouze na základě analogie a bez jakékoliv relevantní argumentace) použít i v řízení podle části deváté zákona o vojácích z povolání, když představuje pouze obecně uplatňovanou procesní zásadu, která není upravena ani zákonem č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v platném znění (dále jen „správní řád“), ani v jiném právním předpisu. Dále stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí městského soudu z důvodu nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů, neboť v odůvodnění rozhodnutí se zejména neuvádí, jakých pochybení se měl stěžovatel dopustit a v rozporu s jakými ustanoveními zákona je jeho postup v předcházejícím řízení. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Žalobce byl rozhodnutím náčelníka Sekce personalistiky Generálního štábu armády České republiky ze dne 21. 8. 2003, č. j. 20086 - 73 - 9/2003 - 1186, propuštěn podle § 19 odst. 1 písm. e) zákona o vojácích z povolání ze služebního poměru, který měl skončit dnem 30. 11. 2003. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že s ohledem na to, že mu uvedené rozhodnutí bylo doručeno až dne 30. 9. 2003, měl jeho služební poměr skončit dle § 19 odst. 2 téhož zákona až po uplynutí tří kalendářních měsíců následujících po dni doručení rozhodnutí, tj. dnem 31. 12. 2003. Dále namítal, že v rozporu s ustanovením § 20 odst. 1 písm. a) citovaného zákona byl ze služebního poměru propuštěn v době dočasné neschopnosti ke službě pro nemoc. O odvolání žalobce rozhodl náčelník Sekce personalistiky Generálního štábu armády České republiky autoremedurou dne 30. 10. 2003, pod č. j. 20086 - 130 - 13/2003 - 1186, tak, že napadené rozhodnutí změnil v tom smyslu, že služební poměr žalobce skončí dnem 31. 12. 2003.

Také proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž především namítal, že v daném případě nebylo možné rozhodnout autoremedurou, neboť odvolací orgán nevyhověl podanému odvolání v plném rozsahu, když ani v tomto rozhodnutí nerespektoval právní úpravu obsaženou v ustanovení § 20 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání týkající se zákazu propuštění ze služebního poměru v době dočasné neschopnosti ke službě pro nemoc. O odvolání žalobce rozhodl ředitel Ředitelství personální podpory Sekce personální ministerstva obrany, které se dne 30. 11. 2003 stalo nástupnickou organizační jednotkou Sekce personalistiky Generálního štábu, opět autoremedurou dne 15. 12. 2003 pod č. j. 12047 - 9/2003 - 4614 tak, že rozhodnutí č. j. 20086 - 73 - 9/2003 - 1186 ze dne 21. 8. 2003 a č. j. 20086 - 130 - 13/2003 - 1186 ze dne 30. 10. 2003 zrušil a rozhodl o tom, že služební poměr žalobce nadále trvá. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 22. 12. 2003 a právní zástupce žalobce byl o vydání rozhodnutí vyrozuměn přípisem dne 19. 12. 2003.

Dne 15. 12. 2003 ředitel Ředitelství personální podpory Sekce personální ministerstva obrany zároveň vydal rozhodnutí č. j. 12047 - 12/2003 - 4614, kterým podle § 19 odst. 1 písm. e) zákona o vojácích z povolání z organizačních důvodů opětovně propustil žalobce ze služebního poměru ke dni 31. 3. 2003.

Žalobce s vydanými rozhodnutími stěžovatele (tj. rozhodnutím ze dne 15. 12. 2003, č. j. 12047 - 9/2003 - 4614 a č. j. 12047 - 12/2003 - 4614) nesouhlasil a v podaném odvolání především namítal překážku litispendence, neboť o téže věci, tj. o propuštění žalobce ze služebního poměru, probíhala ve stejné době současně dvě řízení. Odvolací orgán, ředitel Sekce personální ministerstva obrany, rozhodnutím č. j. 12047 - 24/2004 - 4614 ze dne 29. 1. 2004 odvolání žalobce proti oběma vydaným rozhodnutím jako nedůvodné zamítl.

Žalobce napadl výše označené rozhodnutí stěžovatele žalobou u městského soudu, v níž především namítal, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru ze dne 15. 12. 2003, č. j. 12047 - 12/2003 - 4614, bylo vydáno v době, kdy probíhalo jiné řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru, a že zde v době vydání rozhodnutí existovala překážka věci zahájené, která (ačkoliv není výslovně řešena v procesních ustanoveních zákona o vojácích z povolání, ani ve správním řádu) musí být aplikována, neboť jde o zásadu uplatňovanou ve všech typech řízení.

Městský soud shledal žalobu důvodnou a II. výrokem napadeného rozsudku zrušil výrok 2. rozhodnutí ředitele Sekce personální ministerstva obrany ze dne 29. 1. 2004, č. j. 12047 - 24/2004 - 4614, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne 15. 12. 2003, č. j. 12047 - 12/2003 - 4614, a dále zrušil rozhodnutí ředitele Ředitelství personální podpory Sekce personální ministerstva obrany č. j. 12047 - 12/2003 - 4614 ze dne 15. 12. 2003. V odůvodnění svého rozhodnutí městský soud konstatoval, že původní řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru bylo ve smyslu § 151 odst. 7 zákona o vojácích z povolání ukončeno až dnem doručení rozhodnutí o odvolání. Nové rozhodnutí o dalším setrvání žalobce ve služebním poměru tak bylo možné vydat teprve poté, kdy bylo pravomocně skončeno řízení původní. Městský soud dále poukázal na skutečnost, že otázka litispendence (překážka věci zahájené) je základní zásadou uplatňovanou ve všech typech řízení, přestože není v zákoně o vojácích z povolání výslovně zakotvena. Proto stěžovatel nepostupoval v souladu se zákonem, když opětovně rozhodl o propuštění žalobce ze služebního poměru, přestože předchozí rozhodnutí nenabýlo právní moci, a nebylo tak postaveno najisto, zda žalobce je ve služebním poměru, nebo je již propuštěn.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) téhož zákona. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.) a nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), přičemž obě námitky stěžovatele míří do posouzení existence překážky litispendence v předcházejícím řízení. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Ohledně kasační námitky mířící do nesprávného právního posouzení věci soudem v předcházejícím řízení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že tato by byla důvodnou, pokud by městský soud aplikoval na danou věc nesprávný právní předpis, nebo by sice užil právního předpisu správného, tento by však nesprávně vyložil. V dané věci byl Nejvyšší správní soud povinen posoudit, zda městský soud nepochybil, když v předcházejícím řízení uplatnil překážku litispendence (překážka věci zahájené).

Při zkoumání důvodnosti uvedené kasační námitky vyšel Nejvyšší správní soud z obsahu spisového materiálu, z něhož vyplynulo (a stěžovatel tuto skutečnost v průběhu řízení nikterak nezpochybňoval), že dne 15. 12. 2003 vydal pod č. j. 12047 - 12/2003 - 1614 nové rozhodnutí o opětovném propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 19 odst. 1 písm. e) zákona o vojácích z povolání, přestože dosud nebylo podle ustanovení § 151 odst. 7 zákona o vojácích z povolání žalobci doručeno rozhodnutí č. j. 12047 - 9/2003 - 4614 ze dne 15. 12. 2003 (jímž odvolací orgán zrušil předchozí rozhodnutí stěžovatele a vyslovil, že služební poměr žalobce i nadále trvá), a tedy nebylo pravomocně skončeno původní řízení v totožné věci.

Propuštění vojáka z povolání ze služebního poměru je řízením ve věcech služebního poměru, jehož komplexní právní úprava je obsažena v ustanoveních § 144 až § 152 zákona o vojácích z povolání a které končí vydáním rozhodnutí, jímž se autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech ze služebního poměru vyplývajících. Rozhodnutí služebního orgánu, které bylo doručeno a proti kterému již nelze podat odvolání, je v právní moci (§ 151 odst. 7 téhož zákona).

Stěžovatel, který nesouhlasil s uplatněním překážky litispendence v řízení ve věcech služebního poměru, založil svou argumentaci na tvrzení, že dostatečnou garancí zákonnosti rozhodování služebních orgánů, která nevyžaduje další speciální podmínky procesního charakteru typu namítané překážky, je zásada nezneužívání výkonu práv a povinností služebního orgánu k újmě jiného vojáka vyjádřená v ustanovení § 2 odst. 4 zákona o vojácích z povolání. Této argumentaci stěžovatele však nelze přisvědčit. Ačkoliv zákon o vojácích z povolání výslovně institut překážky litispendence (překážky zahájeného řízení) neupravuje, Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry městského soudu, který ji analogicky uplatnil i pro tento typ řízení, neboť stejně jako překážka věci rozhodnuté (*rei iudicatae*) je i překážka litispendence obecně aplikovaným procesně právním principem ve všech právních odvětvích a i v řízení ve věcech služebního poměru je služební orgán povinen zkoumat její existenci jako jednu ze základních procesních podmínek. Shodný právní závěr zaujal ve svém rozhodnutí ze dne 4. 5. 2004, č. j. 52 Ca 23/2003 - 104 také Krajský soud v Hradci Králové, který uvádí: „*I ve správním řízení brání překážka litispendence tomu, aby u správního orgánu probíhalo o téže věci jiné řízení. Jestliže správní orgán k této překážce nepřihlédne, ..., a vydá meritorní rozhodnutí, porušuje procesní zásadu, podle níž nelze projednávat jednu věc ve dvojím řízení (ne bis in idem)*“. Námitku stěžovatele mířící do nesprávného posouzení právní otázky městským soudem dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Pochybení městského soudu mající za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tj. nepřezkoumatelnost rozhodnutí v důsledku jeho nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů) spatřuje stěžovatel především v tom, že se městský soud v odůvodnění svého rozsudku ve vazbě na uplatnění překážky litispendence nezabýval posouzením totožnosti předmětu řízení způsobem umožňujícím přezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Ani s touto námitkou stěžovatele se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Městský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelně uvedl, proč a z jakých důvodů uplatnil na daný případ překážku věci zahájené, přičemž totožnost věci, která je dána jednak totožností předmětu řízení (tj. propuštěním žalobce ze služebního poměru) a totožností účastníků řízení, zcela nepochybně vyplynula z obsahu spisového materiálu. Nejvyšší správní neshledal v postupu městského soudu jakékoliv pochybení či vadu, která by měla za následek nepřezkoumatelnost či nezákonnost jím vydaného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že kasační námitka stěžovatele dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. taktéž není důvodná.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud důvodně zrušil shora označená rozhodnutí služebních orgánů obou stupňů pro nezákonnost, neboť stěžovatel postupoval v rozporu se zákonem, když opětovně rozhodl o propuštění žalobce ze služebního poměru, přestože nebylo v právní moci předchozí rozhodnutí v totožné právní věci. Tímto svým postupem stěžovatel narušil jak princip právní jistoty, tak i princip procesní ekonomie, neboť připustil, aby v totožné právní věci bylo zahájeno více řízení, která mohla skončit s různým výsledkem. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobci, který měl ve věci plný úspěch, soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť žalobce o náhradu nákladů řízení nepožádal a z obsahu spisu nevyplývalo, že by žalobci prokazatelné náklady v řízení o kasační stížnosti vznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu